

Posljednji leprozorijum u Evropi nalazi se na jugoistoku Rumunije, među isto tako leproznim pejzažima tamne, jalove zemlje, prošarane ugojenim dimnjacima termoelektrana i ostacima nekad velikih šuma. Davno je nestalo plodno grumenje koje pamti teške stope dakijskih vitezova Borebiste i Decibala, vazda spremnih da zariju željezo u blistave sapi rimskih konja, u site trbuhe stasitih Trajanovih legionara. Vlad III Cepeš i Mirča Stari, moldavski Stevan Veliki Atletičar hrišćanstva i Mihailo Neustrašivi, odani apostoli božanske riječi, nekad bjehu sazvyježda u koja se gledalo očiju punih nade dok su krive otomanske sablje točile rijeke mlade krvi.

Davna povijest ove zemlje bila je raspeta — a vole to reći mnogi — između kandži starih i zlih lavova čije su grive umazane lešinama pokorenih miliona.

No slavu hrabrih Rumunija nije zaboravljala. Rijeke prolaze ali ostaju stijene, kaže rumunska poslovice, te i danas možete čuti sjećanja što pripovijedaju o herojskim podvizima Cepešovih legija riješenih da posljednje titraje snage poklone rođenoj zemlji.

Moj dragi cimer, Robert W. Duncan, običava reći da je istorija treće oko čovječanstva i da se njime mogu jasnije sagledati nedokučive jazbine našeg melanholičnog doba. Uvijek odgovaram citirajući Emila Ciorana koji piše da bi u svijetu bez melanholije slavuje pekli na roštilju, a R. W. Duncan zatim kaže kako ga sablažnjava pomisao na očerupanog, metvicom i bijelim lukom garniranog slavuja pa preklinje da više ne pominjem tu bolesnu situaciju. Počinjem da cvrkućem kroz škrbavo zubalo, mašem rukama, kružim po sobi sve dok se R. W. D. ne dohvati papuče i zavitla je ka mojoj glavi. On želi da spava. A ja to ne mogu.

Volio sam da stojim na prozoru dok se po mojoj lobanji valjaju ulomci istorije netom pretvorene u prah koji za suvih ljetnih